

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ PATRICIA HIGHSMITH ΣΤΗΝ «ΑΓΡΑ»

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΤΟΥ ΚΤΗΝΩΔΟΥΣ ΦΟΝΟΥ ΓΙΑ ΖΩΟΦΙΛΟΥΣ  
1999

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΚΕΛΙ  
2002

ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ  
2004

ΓΑΤΕΣ  
2006

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΥΣΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΦΥΣΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΩΝ  
2015

•

Η ΠΕΝΤΑΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΡΙΠΛΕΪ

Ο ΤΑΛΑΝΤΟΥΧΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΡΙΠΛΕΪ  
2009

Ο ΡΙΠΛΕΪ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΧΩΜΑ  
2006

Ο ΡΙΠΛΕΪ ΣΕ ΒΑΘΙΑ ΝΕΡΑ  
2000

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΡΙΠΛΕΪ  
2008

ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΕ ΤΟΝ ΡΙΠΛΕΪ  
2008

*Όλα σὲ μετάφραση Ἀνδρέα Ἀποστολίδη*

PATRICIA HIGHSMITH

# Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΗΣ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ  
ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΡΑ

## 1.

**Ο** ΡΟΜΠΕΡΤ ΔΟΥΛΕΥΕ ΕΠΙΠΛΕΟΝ ΜΙΑ ΩΡΑ μετὰ τὶς πέντε ὅποτε ἔληγε τὸ ὠράριό του. Δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ βιάζεται νὰ ἐπιστρέψει σπίτι του, καὶ παραμένοντας στὸ γραφεῖο του ἀπέφευγε τὸ χάος τῶν αὐτοκινήτων τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀεροναυπηγικῆς Ἑταιρείας Λάνγκλεϋ ποὺ ἀποχωροῦσαν μαζικὰ ἀπὸ τὸ πάρκινγκ μεταξὺ πέντε καὶ πεντέμισι. Καὶ ὁ Τζάκ Νῆλσον, παρατήρησε ὁ Ρόμπερτ, ἐργαζόταν μέχρι ἀργά, ὅπως καὶ ὁ γερο-Μπένσον, ποὺ ἔφευγε συνήθως τελευταῖος. Ἐκλείσε τὴ λάμπα φθορισμοῦ καὶ πῆγε νὰ φύγει.

«Περίμενέ με» εἶπε ὁ Τζάκ. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε ὑπόκωφη στὴν ἄδεια αἴθουσα μὲ τὰ σχεδιαστήρια.

Ὁ Ρόμπερτ πῆρε τὸ παλτό του ἀπὸ τὴν ντουλάπα.

Καληνύχτισαν τὸν Μπένσον καὶ περπάτησαν πρὸς τὴ μακριὰ γυάλινη αἴθουσα ὑποδοχῆς ὅπου ἦταν τὰ ἀσανσέρ.

«Λοιπόν, πῆρες τὰ καινούργια ἀνατομικὰ παπούτσια σου» εἶπε ὁ Ρόμπερτ.

«Μμμ». Ὁ Τζάκ κοίταξε τὰ μεγάλα πόδια του μὲ τὰ καινούργια παπούτσια.

«Δὲν τὰ φοροῦσες στὸ μεσημεριανό, ἔτσι ;»

«Όχι, ήταν στην ντουλάπα μου. Στην αρχή υποτίθεται ότι δεν πρέπει να τὰ φορᾶς πάνω ἀπὸ δύο ὥρες».

Μπήκαν στὸ ἀσανσέρ.

«Ὡραῖα φαίνονται» εἶπε ὁ Ρόμπερτ.

Ὁ Τζάκ γέλασε. «Φαίνονται χάλια, ἀλλά, φίλε μου, εἶναι ἄνετα. Ἦθελα κάτι νὰ σοῦ ζητήσω. Εἶναι δυνατὸν νὰ μοῦ δανείσεις δέκα δολάρια μέχρι νὰ πληρωθοῦμε; Σήμε-  
ρα εἶναι...»

«ὦ, φυσικά». Ὁ Ρόμπερτ ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του.

«Εἶναι ἡ ἐπέτειος τοῦ γάμου μας μὲ τὴν Μπέττυ καὶ θὰ βγοῦμε γιὰ φαγητό, ἀλλά δὲν περνοῶς πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς γιὰ ἓνα ποτό; Ἦ ἀνοίξουμε σαμπάνια».

Τοῦ ἔδωσε τὰ δέκα. «Ἐπέτειος – πρέπει νὰ τὴ γιορτά-  
σετε οἱ δύο σας».

«ὦ, ἔλα τώρα. Μόνο γιὰ ἓνα ποτήρι σαμπάνια. Εἶπα στὴν Μπέττυ ὅτι θὰ προσπαθῆσω νὰ σὲ πείσω».

«Όχι, εὐχαριστῶ, Τζάκ. Εἶσαι βέβαιος πὼς δὲν χρειάζεσαι περισσότερα, ἀφοῦ θὰ βγεῖτε ἔξω;»

«Ἀπολύτως, καὶ τὰ χρειάζομαι αὐτὰ ἀπλῶς γιὰ μερικὰ λουλούδια. Ἐξί θὰ μὲ ἔφθαναν, ἀλλά τὰ δέκα τὰ θυ-  
μᾶμαι καλύτερα. Δὲν θὰ τὰ εἶχα ἀνάγκη ἂν δὲν πλήρωνα σήμερα τὴν τελευταία δόση γιὰ τὰ παπούτσια. Ἐβδομη-  
ταπέντε κολλαριστὰ· τὸ καλὸ πού τοὺς θέλω εἶναι νὰ εἶναι ἄνετα. Ἦλα σπίτι μας, Μπόμπ».

Στέκονταν στὸ πάρκινγκ. Ὁ Ρόμπερτ δὲν ἐπρόκειτο νὰ πάει, ἀλλά δὲν μπορούσε νὰ βρεῖ μιὰ καλὴ δικαιολογία. Κοίταξε τὸ μακρὸ ἄσχημο πρόσωπο τοῦ Τζάκ μὲ τὸ κον-  
τὰ κομμένο μαῦρο μαλλί του πού εἶχε ἀρχίσει νὰ γκριζά-  
ρει. «Ποιά ἐπέτειος εἶναι;»

«Ἡ ἑνατη».

Κούνησε τὸ κεφάλι του. «Θὰ πάω σπίτι, Τζάκ, δῶσε  
τις εὐχές μου στὴν Μπέττυ».

«Καὶ τί σχέση ἔχει πού εἶναι ἡ ἑνατη;» τοῦ φώναξε,  
καθὼς ἀπομακρυνόταν.

«Τίποτα! Τὰ λέμε αὔριο!»

Ὁ Ρόμπερτ μπήκε στὸ ἀμάξι του καὶ ἔφυγε πρὶν ἀπὸ  
τὸν Τζάκ. Μὲ τὴν Μπέττυ εἶχαν ἓνα συντηρητικὸ πληκτι-  
κὸ σπίτι στὸ Λάνγκλεϋ καὶ μόνιμα αἰμορραγοῦσαν οἰκο-  
νομικὰ λόγω τῆς μητέρας τοῦ Τζάκ καὶ τοῦ πατέρα τῆς  
Μπέττυ, οἱ ὁποῖοι ἀρρώστειαν συνεχῶς, ἔλεγε ὁ Τζάκ,  
μὲ ἀποτέλεσμα ὅποτε ἔβαζαν κάτι στὴν ἄκρη γιὰ διακο-  
πὲς ἢ βελτιώσεις στὸ σπίτι, πήγαινε στὴ δική του μητέρα  
ἢ στὸν πατέρα τῆς Μπέττυ. Εἶχαν, ὅμως, ἓνα μικρὸ κορι-  
τσάκι πέντε ἐτῶν καὶ ἦταν εὐτυχημένοι.

Ἡ νύχτα ἔπεφτε γρήγορα, μὲ ταχύτητα πού γινόταν  
ἀντιληπτὴ σὰν μιὰ μαύρη θάλασσα πού σκεπάζει τὴ γῆ.  
Καθὼς ὁ Ρόμπερτ περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὰ μοτέλ καὶ  
τις καντίνες μὲ τὰ χάμπουργκερ στὴν εἴσοδο τοῦ Λάνγκλεϋ,  
ἔνιωσε ἀποστροφή πού ἔμπαινε στὴν πόλη καὶ κατευθυ-  
νόταν πρὸς τὸ δρόμο του. Σταμάτησε σὲ ἓνα βενζινάδικο  
καὶ ἔκανε στροφή ἐπὶ τόπου. Πῆρε τὴν ἀντίθετη κατεύ-  
θυνση. Ἐφταιγε ὅτι ἦταν ἀκόμα σούρουπο, σκέφτηκε. Τὸ  
σούρουπο δὲν τοῦ ἄρесе, οὔτε τὸ καλοκαίρι, πού ἔπεφτε  
πιὸ ἀργὰ καὶ ἦταν πιὸ ὑποφερτό. Τὸ χειμῶνα, στὸ ἄδειο  
τοπιὸ τῆς Πενσυλβάνια, στὸ ὁποῖο δὲν ἦταν συνηθισμέ-  
νος, τὸ σκοτάδι ἔπεφτε τρομακτικὰ γρήγορα καὶ τὸν κατέ-  
θλιβε. Ἐμοιαζε μὲ ξαφνικὸ θάνατο. Τὰ Σάββατα καὶ τὶς  
Κυριακές, ὅταν δὲν δούλευε, κατέβαζε τὶς γριλιες μετὰ τὶς

τέσσερις τὸ ἀπόγευμα, καὶ ὅταν ξανακοίταζε ἔξω μετὰ τὶς ἔξι, τὸ σκοτάδι εἶχε πέσει καὶ ἡ ἀγωνία εἶχε τελειώσει. Πῆγε σὲ μιὰ κωμόπολη ποὺ λεγόταν Χάμπερτ Κόρνερς δεκαπέντε χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Λάνγκλεϋ καὶ πῆρε ἓνα στενὸ δρομάκι πρὸς τὴν ἔξοχή.

Ἦθελε νὰ δεῖ ξανά τὴν κοπέλα. Ἴσως γιὰ τελευταία φορά, σκέφτηκε. Τὸ εἶχε ὅμως ξαναπεῖ καὶ δὲν τὸ εἶχε τηρήσει. Ἀναρωτήθηκε ἂν ἡ κοπέλα ἦταν ὁ λόγος ποὺ εἶχε δουλέψει μέχρι ἀργὰ ἀπόψε, δίχως νὰ ὑπάρχει ἀνάγκη· καὶ ἂν εἶχε μείνει γιὰ νὰ σιγουρευτεῖ πὼς θὰ εἶχε ἤδη πέσει τὸ σκοτάδι φεύγοντας ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο.

Ἄφησε τὸ ἀμάξι σὲ ἓναν χωματόδρομο στὸ δάσος κοντὰ στὸ σπίτι τῆς κοπέλας καὶ περπάτησε. Ὅταν ἔφτασε στὸ ἰδιωτικὸ δρομάκι της, περπάτησε ἀργά, πέρασε τὴν μπαस्कέτα ποὺ ἦταν στὴν ἄκρη του καὶ προχώρησε στὸ γρασίδι.

Ἡ κοπέλα βρισκόταν ξανά στὴν κουζίνα. Φαίνονταν δύο φωτεινὰ τετράγωνα στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ κάθε τόσο τὰ διέσχιζε ἡ φιγούρα της, ὅμως παρέμενε κυρίως στὸ ἀριστερὸ τετράγωνο ὅπου βρισκόταν τὸ τραπέζι. Στὰ μάτια τοῦ Ρόμπερτ τὸ παράθυρο ἔμοιαζε μὲ μικρὴ διόπτρα φωτογραφικῆς μηχανῆς. Συνήθως δὲν πλησίαζε περισσότερο. Φοβόταν νὰ μὴν τὸν δεῖ, νὰ μὴν τὸν πιάσει ἢ ἀστυνομία ὡς ὑποπτο ἢ ἡδονοβλεψία. Ὅμως ἀπόψε τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνὸ καὶ πλησίασε κι ἄλλο.

Ἦταν ἡ τέταρτη ἢ ἡ πέμπτη φορά ποὺ ἐρχόταν. Ἡ πρώτη φορά ποὺ εἶχε δεῖ τὴν κοπέλα ἦταν Σάββατο, ὅταν τριγύριζε στὴν ἔξοχή μὲ τὸ ἀμάξι του, μιὰ ἡλιόλουστη μέρα τέλη Σεπτεμβρίου. Τίναζε ἓνα χαλάκι στὴν μπροστινὴ

βεράντα καὶ τὴν εἶδε προσπερνώντας μόνο γιὰ δέκα δευτερόλεπτα, ἡ εἰκόνα της, ὅμως, τοῦ φάνηκε οἰκεία, ὅπως ἐνὸς ἀτόμου, γιὰ παράδειγμα, ποὺ τὸ ἤξερε ἤδη ἀπὸ κάπου. Ἀπὸ τὶς κοῦτες στὴν μπροστινὴ βεράντα καὶ ἀπὸ τὰ παράθυρα δίχως κουρτίνες συμπέρανε πὼς εἶχε μόλις μετακομίσει. Ἦταν ἓνα διώροφο λευκὸ σπίτι μὲ καφετιὰ παντζούρια καὶ καφετὶ περίζωμα ποὺ ἤθελε βάλσιμο· τὸ γρασίδι ἦταν ἀκούρευτο καὶ ὁ λευκὸς φράχτης στὸ ἰδιωτικὸ δρομάκι ξεχαρβαλωμένος καὶ λοξός. Ἡ κοπέλα εἶχε ἀνοιχτὰ καστανὰ μαλλιά καὶ ἦταν σχετικὰ ψηλὴ. Αὐτὰ ἦταν ὅλα ὅσα μπορούσε νὰ πεῖ ἀπὸ ἀπόσταση περίπου εἰκοσι μέτρων. Ἄν ἦταν ὁμορφὴ ἢ ὄχι δὲν τὸ ἤξερε καὶ δὲν εἶχε σημασία. Τί εἶχε σημασία; Δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἐκφράσει μὲ λόγια. Ὅμως τὴ δεύτερη καὶ τὴν τρίτη φορά ποὺ τὴν εἶδε, μὲ δύο ἢ τρεῖς βδομάδες διαφορά, κατάλαβε πὼς αὐτὸ ποὺ τοῦ ἄρεσε ἦταν ὁ γαλῆνιος ψυχισμὸς της, ἡ προφανῆς ἀγάπη της γιὰ τὸ παραμελημένο σπίτι, ἡ ἱκανοποίησή της μὲ τὴ ζωὴ της. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔβλεπε ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας.

Γύρω στὰ τρία μέτρα ἀπὸ τὸ σπίτι σταμάτησε καὶ στάθηκε δίπλα στὴ φωτισμένη σκιά τοῦ παράθυρου. Κοίταξε δεξιά, ἀριστερὰ καὶ πίσω του. Τὸ μοναδικὸ φῶς στὴν περιοχὴ βρισκόταν ἀκριβῶς πίσω του πέρα ἀπὸ τὸ μακρὸ χωράφι, στὰ ὀκτακόσια περίπου μέτρα, ἓνα μοναχικὸ φῶς στὸ παράθυρο κάποιου ἀγροτόσπιτου. Στὴν κουζίνα ἡ κοπέλα ἔστρωνε ἓνα τραπέζι γιὰ δύο, τὸ ὁποῖο προφανῶς σήμαινε πὼς θὰ ἐρχόταν ὁ φίλος της νὰ φᾶνε μαζὶ. Τὸν εἶχε δεῖ δύο φορές· ἓνας ψηλὸς τύπος μὲ μαῦρα κυματιστὰ μαλλιά. Εἶχαν φιληθεῖ μιὰ φορά. Ἰπέθεσε πὼς ἦταν ἐρωτευ-

μένοι και θα παντρεύονταν και ήλπιζε ή κοπέλα να γινόταν εύτυχημένη. Πλησίασε γλιστρώντας λίγο τα πόδια του για να μην πατήσει ένα κλαδάκι και στάθηκε με το χέρι στον κορμό ενός μικρού δέντρου.

Απόψε ή κοπέλα τηγάνιζε κοτόπουλο. Στο τραπέζι υπήρχε μια μπουκάλα κόκκινο κρασί. Φορούσε ποδιά για να μη λερωθεί, αλλά την ώρα που την παρακολουθούσε, τινάχτηκε και έτριψε τον καρπό της γιατί τής είχε πεταχτεί καυτό λάδι. Άκουγε το μικρό ραδιόφωνο τής κουζίνας να μεταδίδει ειδήσεις· την τελευταία φορά που την είχε δεϊ, ή κοπέλα είχε αρχίσει να τραγουδάει το σκοπό που έπαιζε. Η φωνή της δέν ήταν ούτε καλή ούτε κακή, απλώς φυσική και αληθινή. Ήταν γύρω στο 1,70, με κάπως βαρύ σκελετό, όμορφα χέρια και πόδια και ηλικία μεταξύ είκοσι και είκοσιπέντε ετών. Το πρόσωπό της είχε λεϊα και άδρά χαρακτηριστικά, ποτέ δέν έμοιαζε συνοφρυωμένη, τὰ άνοιχτά καστανά μαλλιά της έπεφταν στους ώμους της και κυμάτιζαν. Τὰ έπιανε πίσω με δύο χρυσά τσιμπιδάκια πάνω από τὰ αυτιά και στη μέση είχαν χωρίστρα. Το στόμα της ήταν φαρδύ και λεπτό και συνήθως είχε μια έκφραση παιδικής σοβαρότητας, όπως και τὰ γκριζα μάτια της. Τὰ μάτια της ήταν μάλλον μικρά. Για τον Ρόμπερτ ή ίδια ήταν ένα πράγμα ένιαϊο, όπως ένα καλοφτιαγμένο άγαλμα. Άν και τὰ μάτια της ήταν υπερβολικά μικρά, ταίριαζαν με την υπόλοιπη μορφή της και τὸ ὄλο άποτέλεσμα τοῦ φαινόταν ὁμορφο.

Όποτε την κοιτούσε αυτό το βράδυ, για πρώτη φορά ύστερα από δύο ή τρείς βδομάδες, ένιωθε ένα χτύπημα που έκανε την καρδιά του να τινάζεται κι ύστερα για μερικά

δευτερόλεπτα να χτυπάει πιο γρήγορα. Ένα βράδυ πριν από έναν μήνα, φάνηκε να τον κοιτάζει μέσα από τὸ παράθυρο, ὅποτε ή καρδιά του σταμάτησε έντελῶς να χτυπάει. Την κοίταξε κι εκείνος δίχως να φοβάται, δίχως να προσπαθήσει να κρυφτεί, συνειδητοποιώντας ὅμως εκείνα τὰ λίγα δευτερόλεπτα πὼς είχε τρομοκρατηθεϊ από τὸ βλέμμα της και τὸν κίνδυνο τὸ ὄλο πράγμα να ανατιναζόταν μέσα στὰ ἐπόμενα λεπτά: θα τηλεφωνούσε στην αστυνομία, θα τὸν έβλεπε καταπρόσωπο, θα τὸν συλλαμβάνανε ὡς ὑποπτο, και θα ήταν αὐτή ή παράλογη κατάληξη τής ιστορίας. Εὐτυχῶς δέν τὸν είχε δεϊ και τὸ γεγονός ὅτι είχε κοιτάζει πρὸς τὸ μέρος του μέσα από τὸ παράθυρο ήταν έντελῶς τυχαϊο.

Λεγόταν Τῆρολφ – ήταν γραμμένο στο γραμματοκιβώτιο στο δρόμο– και αὐτὸ ήταν τὸ μόνο προσωπικό της στοιχείο που γνώριζε. Έκτὸς από τὸ ὅτι ὀδηγοῦσε ένα γαλάζιο Φολκσβάγκεν· ήταν παρκαρισμένο στο ιδιωτικό δρομάκι, καθώς τὸ σπίτι δέν διέθετε γκαράζ. Ποτέ δέν είχε επιχειρήσει να την ακολουθήσει τὸ πρωϊ για να δεϊ ποῦ εργαζόταν. Η άπόλαυσή του να την παρακολουθεϊ συνειδητοποίησε πὼς σχετιζόταν στενά με τὸ σπίτι. Τοῦ ἄρεσε ή σπιτική ζωή της, να βλέπει τὴ χαρά της κρεμώντας τις κουρτίνες και καρφώνοντας τὰ κάδρα. Πάνω ἀπ' ὄλα τοῦ ἄρεσε να τὴ βλέπει να περιφέρεται στην κουζίνα, ή ὁποία εύτυχῶς είχε τρία παράθυρα με δέντρα ἀπ' ἔξω που τὸν έκρυβαν. Υπήρχε ἐπίσης μιὰ μικρὴ ἀποθήκη εργαλείων με ὕψος δύο μέτρα σὺν τὴ σπασμένη μπασκέτα, που τοῦ είχε προσφέρει κάλυψη μιὰ φορά που ὁ φίλος της είχε μπει στο ιδιωτικό δρομάκι με άναμμένα τὰ μεγάλα του φῶτα.

Μιά φορά τὴν εἶχε ἀκούσει νὰ τὸν φωνάζει «Γκρέγκ! Γκρέγκ!», ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι. «Πάρε καὶ λίγο βούτυρο! Χριστέ μου, ξεχνᾶω συνέχεια!» Κι ὁ Γκρέγκ εἶχε φύγει μὲ τὸ ἀμάξι του γιὰ νὰ συμπληρώσει τὰ ψώνια.

Ἀκούμπησε στὸ μπράτσο του κι ἔριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὴν κοπέλα. Εἶχε τελειώσει τὴ δουλειά της, στηριζόταν στὸν πάγκο δίπλα στὴ σόμπα καὶ μὲ τὰ πόδια σταυρωτὰ κοιτοῦσε τὸ πάτωμα μὲ μιὰ ἀπόμακρη ἔκφραση, σὰν νὰ ἀπένιζε κάτι χιλιόμετρα μακριά. Κρατοῦσε μιὰ μπλὲ καὶ ἄσπρη πετσέτα κουζίνας καὶ τὰ χέρια της κρέμονταν χαλαρὰ μπροστὰ της. Ἐπειτα ξαφνικὰ χαμογέλασε καὶ τραβήχτηκε ἀπὸ τὸν πάγκο, δίπλωσε τὴν πετσέτα καὶ τὴν κρέμασε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς κόκκινες κρεμάστρες ποὺ ὑπῆρχαν στὸν τοῖχο πάνω ἀπὸ τὸ νεροχύτη. Τὴν εἶχε δεῖ τὸ βράδου ποὺ κάρφωνε τὶς κρεμάστρες. Τώρα ἡ κοπέλα ἦρθε ἀκριβῶς στὸ παράθυρο ποὺ στεκόταν καὶ ἐκεῖνος μόλις ποὺ πρόλαβε νὰ κρυφτεῖ πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

Δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου νὰ συμπεριφέρεται σὰν ἐγκληματίας καὶ –τότε ἀκριβῶς– πάτησε ἕνα ἀναθεματισμένο κλαδάκι. Ἄκουσε ἕνα κλικ στὸ παράθυρο καὶ ἤξερε τί ἦταν τὸ τσιμπιδάκι στὰ μαλλιά της ποὺ κοπανήθηκε στὸ τζάμι – κι ἔκλεισε γιὰ λίγο ντροπιασμένος τὰ μάτια του. Ὅταν τὰ ἀνοιξε, εἶδε τὴν κοπέλα μὲ γυρισμένο τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά νὰ κοιτάζει πρὸς τὸ ἰδιωτικὸ δρομάκι. Κοίταξε τὴν μπασκέτα καὶ προσπάθησε νὰ ὑπολογίσει ἂν προλάβαινε νὰ τρέξει μέχρι ἐκεῖ, πρὶν βγεῖ ἡ κοπέλα ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐπειτα ἄκουσε νὰ δυναμώνει τὸ ραδιόφωνο καὶ χαμογέλασε. Φοβόταν, ὑπέθεσε ὁ Ρόμπερτ, ἔτσι τὸ δυνάμωσε γιὰ συντροφιά. Παράλογο, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πο-

λὺ λογικό. Λυπόταν ποὺ τὴν εἶχε ἀνησυχήσει. Ἦταν ἕνας ἀδέξιος ματάκιος· μιὰ φορά εἶχε κλοτσήσει ἕναν τενεκὲ βενζίνης στὸ πλάι τοῦ σπιτιοῦ καὶ τότε ἡ κοπέλα, ποὺ ἦταν μόνη καὶ ἔβαφε τὰ νύχια της στὸ σαλόνι, εἶχε τιναχτεῖ ὀρθια καὶ εἶχε ἀνοίξει τὴν ἐξώπορτα γιὰ νὰ φωνάζει: «Ποῖος εἶναι ἐκεῖ; Εἶναι κανείς;» Ἐπειτα τὴν εἶχε κλείσει καὶ εἶχε βάλει τὸ σύρτη. Τὴν τελευταία φορά, ἕνα βράδου μὲ ἀέρα, ὅταν τὸ κλαδὶ ἑνὸς δέντρου κοπανοῦσε στὰ σανίδια τοῦ σπιτιοῦ, ἡ κοπέλα τὸ πρόσεξε καὶ ἦρθε στὸ παράθυρο γιὰ νὰ καταλήξει ὅτι δὲν θὰ ἔκανε τίποτα καὶ ἐπέστρεψε στὴν τηλεόραση. Ἀλλὰ τὸ κοπάνημα συνεχιζόταν καὶ στὸ τέλος ὁ Ρόμπερτ ἔπιασε τὸ κλαδὶ καὶ τὸ λύγισε γδέρνοντας τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ μὲ μερικὰ μικρότερα κλαδάκια του. Στὴ συνέχεια ἔφυγε, ἀφήνοντας τὸ κλαδὶ λυγισμένο ἀλλὰ ὄχι σπασμένο. Μπορεῖ νὰ τὸ εἶχε δεῖ ἀργότερα καὶ νὰ εἶχε τηλεφωνήσει στὸν φίλο της.

Τὸ ὄνειδος νὰ συλληφθεῖ ὡς ὑποπτος μπανιστριτζῆς τοῦ ἦταν τόσο ἐπώδυνο ποὺ δὲν ἤθελε οὔτε κἀν νὰ τὸ σκέφτεται. Οἱ μπανιστριτζῆδες χάζευαν συνήθως γυναῖκες νὰ γδύνονται. Εἶχαν καὶ ἄλλες δυσάρεστες συνήθειες, ὅπως εἶχε ἀκούσει. Αὐτὸ ποὺ ἐνιωθε, αὐτὸ ποὺ εἶχε, ἦταν μιὰ τεράστια δίψα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐλεγχθεῖ. Εἶχε ἀνάγκη νὰ τὴ βλέπει, νὰ τὴν παρακολουθεῖ. Παραδεχόμενος αὐτό, παραδέχθηκε ἐπίσης ὅτι ἦταν διατεθειμένος νὰ ἀναλάβει τὸ ρίσκο νὰ τὸν ἀνακαλύψουν κάποιον βράδου. Θὰ ἔχανε τὴ δουλειά του. Ἡ καλή του σπιτονοικοκυρά, κυρία Ρόουντς τῶν διαμερισμάτων Κάμελοτ, θὰ τρομοκρατοῦνταν καὶ θὰ τοῦ ζητοῦσε νὰ φύγει ἀμέσως. Οἱ συνάδελφοι στὸ γραφεῖο –καλά, μὲ ἐξαίρεση τὸν Τζᾶκ Νῆλσον– θὰ ἔλεγον μεταξὺ

τους: « Δὲν σ' τὸ ἔλεγα πάντα ὅτι εἶχε κάτι τὸ περίεργο; Ποτὲ δὲν ἔπαιξε πόκα μαζί μας ». Ἐπρεπε νὰ τὸ διακινδυνεύσει. Ἀκόμα κι ἂν κανεὶς δὲν καταλάβαινε ποτὲ ὅτι παρακολουθώντας τὴν κοπέλα νὰ κάνει μὲ τέτοια ἡρεμία τίς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, ἡρεμοῦσε κι ὁ ἴδιος καὶ ἔβλεπε πῶς ἡ ζωὴ εἶχε γιὰ μερικοὺς ἕναν σκοπὸ καὶ τοὺς ἔδινε χαρὰ καὶ τὸν ἔκανε νὰ πιστεύει σχεδὸν ὅτι μπορεῖ καὶ ὁ ἴδιος νὰ ἀνακάλυπτε τὸ σκοπὸ καὶ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Ἡ κοπέλα τὸν βοήθησε.

Ἀνατρίχιασε στὴ θύμηση τῆς κατάστασής του τέλη Σεπτεμβρίου, ὅταν ἤρθε στὴν Πενσυλβάνια. Ὅχι μόνο ἔνωθε κατάθλιψη περισσότερο ἀπὸ ποτὲ στὴ ζωὴ του, ἀλλὰ πίστευε ὅτι τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα αἰσιοδοξίας, ἀκόμα καὶ ψυχικῆς υἰείας, τοῦ τέλειωναν ὅπως οἱ τελευταῖοι κόκκοι τῆς ἄμμου σὲ μιὰ κλεψύδρα. Ἐπρεπε νὰ κάνει τὰ πάντα μὲ πρόγραμμα καὶ στρατιωτικὴ πειθαρχία: νὰ τρώει, νὰ ψάχνει γιὰ δουλειά, νὰ κοιμᾶται, νὰ κάνει μπάνιο καὶ νὰ ξυρίζεται κι ἔπειτα πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή, διαφοροτικὰ θὰ διαλύταν. Ὁ ψυχοθεραπευτὴς του στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ δόκτωρ Κρίμμερ, θὰ τὸ ἐπιδοκίμαζε. Εἶχαν κάνει μερικὲς συζητήσεις ἐπὶ τοῦ θέματος. Ρόμπερτ: « Ἐχω τὴ σαφὴ αἴσθηση πῶς ἂν ὅλοι στὸν κόσμον δὲν παρακολουθοῦσαμε τί ἔκαναν οἱ ἄλλοι, θὰ εἴχαμε τρελαθεῖ. Μόνοι τους οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἤξεραν πῶς νὰ ζήσουν ». Ὁ δόκτωρ Κρίμμερ εἶπε μὲ σοβαρότητα καὶ σιγουριά: « Ἡ στρατιωτικὴ πειθαρχία γιὰ τὴν ὁποία μιλάς δὲν εἶναι τέτοια. Πρόκειται γιὰ συνήθειες ποὺ ἔχει ἀποκτήσει ἡ ἀνθρώπινη φυλὴ μέσα στοὺς αἰῶνες. Κοιμόμαστε τὴ νύχτα καὶ δουλεύουμε τὴ μέρα. Τρία γεύματα εἶναι καλύτερα ἀπὸ ἕνα ἢ ἑπτὰ. Οἱ συνήθειες ἐτοῦτες

συνιστοῦν τὴν πνευματικὴ μας υἰεία: σὲ αὐτὸ ἔχεις δίκιο ». Ὅμως ἡ ἀπάντηση δὲν ἦταν ἀπολύτως ἱκανοποιητικὴ.

Τί βρισκόταν ἀπὸ κάτω; Τὸ χάος; Ἡ ἀνυπαρξία; Τὸ κακό; Ἀπαισιοδοξία καὶ κατάθλιψη ἐπειδὴ μπορεῖ τὰ πράγματα νὰ ἦταν ἔτσι; Καθαρὸς θάνατος, ἕνα τέλος, ἕνα κενὸ τόσο τρομακτικὸ ποὺ δὲν ἐνδιαφερόταν νὰ μιλήσει κανεὶς γι' αὐτό; Δὲν ἦταν τελικὰ καὶ πολὺ εὐφραδῆς μὲ τὸν Κρίμμερ, παρότι αὐτὸ ποὺ ἔκαναν ἦταν νὰ μιᾶνε καὶ νὰ συζητοῦν καὶ οἱ σιωπὲς μεταξύ τους νὰ εἶναι λίγες. Ὅμως ὁ Κρίμμερ ἦταν ψυχοθεραπευτὴς καὶ ὄχι ἀναλυτῆς. Καὶ τέλος πάντων, τὰ ἐπιχειρήματά του τὸν εἶχαν βοηθήσει, διότι εἶχε δράσει σύμφωνα μὲ τίς συμβουλές του καὶ εἶχε ζήσει μὲ βάση τὰ ἐγχειρίδια καὶ ἦταν βέβαιος πῶς εἶχαν βοηθήσει ἀκόμα κι ἐκεῖνα τὰ τηλεφωνήματα ἀπὸ τὴ Νίκυ, ἡ ὁποία τὸν ἐντόπισε μὲ κάποιον τρόπο, ἴσως μέσῳ τηλεφωνικῆς ἐταιρείας, ἴσως μέσῳ ἑνὸς φίλου τους στὴ Νέα Ὑόρκη, στὸν ὁποῖο εἶχε δώσει τὸ τηλέφωνό του.

Δίχως νὰ κοιτάξει γύρω του, μετακινήθηκε ἀπὸ τὴν κρυψώνα τοῦ δέντρου πρὸς τὸ ἰδιωτικὸ δρομάκι, ἀποφεύγοντας τὸ φῶς τοῦ παραθύρου. Ἀκριβῶς τότε φάνηκαν τὰ μεγάλα φῶτα ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ ἔστριβε ἀργὰ ἀπὸ δεξιά. Μὲ δύο μεγάλα ἄλματα ἔφτασε στὴν μπασκέτα καὶ κρύφτηκε τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἀμάξι ἔμπαινε στὸ ἰδιωτικὸ δρομάκι. Τὰ φῶτα πέρασαν δεξιά καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν διμετρὴ κρυψώνα του καὶ σκεπτόμενος τίς ρωγμὲς στὶς παλιὲς σανίδες τῆς, ἔνωσε ἐκτεθειμένος σὰν ἡ φιγούρα του νὰ σχηματίζε μιὰ σκούρα σιλουέτα πάνω τους.

Τὰ φῶτα ἔσβησαν, ἡ πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ ἀνοίξε κι ἔπειτα ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

«Γειά σου, Γκρέγκ!» φώναζε ή κοπέλα.

«Γειά σου, γλύκα. Συγγνώμη πού άργησα. Σοῦ έφερα ένα φυτό».

«Ω, εύχαριστώ. Εΐναι θαυμάσιο, Γκρέγκ!»

Οί φωνές τους σταμάτησαν νά ακούγονται, καθώς έκλεισαν τήν έξώπορτα.

‘Ο Ρόμπερτ άναστέναζε, άπρόθυμος νά αποχωρήσει άμέσως, άν και τώρα ήταν ή άσφαλέστερη στιγμή νά φύγει, καθώς θά άσχολοῦνταν με τó φυτό. “Ηθελε τσιγάρο κι έπίσης είχε κρώσει. “Επειτα άκουσε νά ανοίγουν ένα παράθυρο.

«Ποῦ; Έκει έξω;» ρώτησε ó Γκρέγκ.

«Έδῶ άκριβῶς ύποθέτω, δέν είδα κάτι».

«Η άποψινή βραδιά είναι μιá καλή εύκαιρία» είπε εύθυμα ó Γκρέγκ. «Ήσυχη και σκοτεινή. Ίσως κάτι νά συμβεί».

«Όχι άν όποιος τυχόν βρίσκεται εκεί φοβηθεΐ και φύγει» είπε ή κοπέλα, γελώντας και μιλώντας τó ίδιο δυνατά με τόν άντρα.

Δέν θέλουν νά βροῦνε κανένα, σκέφτηκε ó Ρόμπερτ. Και ποιός θά ήθελε; Τά παπούτσια τού άντρα άκούστηκαν στην πλαϊνή βεράντα. Έπιθεωρούσε τó σπίτι. ‘Ο Ρόμπερτ παρατήρησε με άνακούφιση πώς δέν κρατούσε φακό. Θά μπορούσε όμως νά έρχόταν μέχρι τήν μπασκέτα. Η κοπέλα κοιτούσε από τó παράθυρο πού ήταν άνοιχτό μερικá έκατοστά. ‘Ο Γκρέγκ έπέστρεψε από τó γύρο τού σπιτιοῦ και μπήκε από τήν πόρτα τής κουζίνας. Έκλεισαν τó παράθυρο και μετά ó Γκρέγκ τó άνοιξε páλι λιγότερο από πριν και άπομακρύνθηκε. ‘Ο Ρόμπερτ βάδισε από τήν μπασκέτα πρós τó σπίτι και τó άνοιχτό παράθυρο.

Σχεδόν άλαζονικά, σαν νά ήθελε ν’ άποδειξει στον έαυτό του πώς δέν είχε πτοηθεΐ έπειδή άναγκάστηκε νά κρυφτεΐ για λίγο. Στάθηκε εκεί άκριβῶς πού στεκόταν πριν μερικά λεπτά, από τήν άλλη πλευρά τού δέντρου και ένα μέτρο από τó παράθυρο. Νταηλίκι, σκέφτηκε. Καθαρό νταηλίκι και άπερισκεψία.

«...ή άστυνομία» έκανε ó Γκρέγκ βαριεστημένα. «Μά άφησέ με νά ρίξω πρώτα μιá ματιá τριγύρω. Θά κοιμηθῶ, γλυκιá μου, στο λιβινγκ ρούμ, γιατί είναι πιό εύκολο έτσι νά πεταχτῶ έξω από τó νά κατεβαίνω από πάνω. Θά κοιμηθῶ με τó παντελόνι και τά παπούτσια και άν πιáσω κανένα...» Με έναν μορφασμό έφερε τή γροθιά του μπροστά από τó πρόσωπό του.

«Θές ένα κούτσορο ή κάτι άλλο για ρόπαλο;» ρώτησε χαμηλόφωνα ή κοπέλα, χαμογελώντας, και ήταν σαν ή βία στα λόγια της νά μην άφορούσε τήν ίδια καθόλου. ‘Ο Ρόμπερτ ένιωθε πώς ήταν από τις κοπέλες πού θά χαμογελοῦσαν και θά έδειχναν άνετες άκόμα και όταν άνησυχούσαν. Ποτέ δέν φαινόταν νευρική. Τού άρεσε πολύ αυτό. Η κοπέλα είπε κάτι άλλο πού δέν τó άκουσε, αλλά ήταν βέβαιος πώς πήγαινε στο λιβινγκ ρούμ νά δείξει στον Γκρέγκ τó ξύλο πού έννοούσε. Εΐχε ένα μαῦρο δοχεΐο πλάι στο τζάκι γεμάτο ξύλα και προσανάμματα.

Τó γέλιο τού Γκρέγκ άκούστηκε από τó λιβινγκ ρούμ βροντερό και θαρραλέο.

‘Ο Ρόμπερτ άνασήκωσε τούς ώμους του χαμογελώντας. “Υστερα άνοιξε τó παλτό του, έβαλε τά χέρια στις τσέπες τού παντελονιοῦ του και άπομακρύνθηκε από τó σπίτι με τó κεφάλι ψηλά.



Ἡ κοπέλα ζοῦσε στὸ Κόναρακ Ρόουντ, τὸ ὁποῖο μετὰ ἀπὸ δέκα χιλιόμετρα μέσα ἀπὸ λόφους κατέληγε στὸ Χάμπερτ Κόρνερς, ὅπου ὁ Ρόμπερτ ὑπέθετε πὼς ἐργαζόταν. Διέσχισε τὸ Χάμπερτ Κόρνερς στὸ δρόμο πρὸς Λάνγκλεϋ, ὅπου ζοῦσε, μιὰ πολὺ μεγαλύτερη κωμὸπολη στὸν ποταμὸ Ντέλαγουερ. Ἦταν γνωστὸ ὡς ἐμπορικὸ κέντρο, κατοικία τοῦ μεγαλύτερου ἐμπόρου μεταχειρισμένων αὐτοκινήτων στὴν περιοχὴ –«Τὸ πανηγύρι μεταχειρισμένων ὀχημάτων τοῦ Ρέντ Ρέντινγκ»– καὶ ἡ ἔδρα τῆς Ἀεροναυπηγικῆς Ἐταιρείας Λάνγκλεϋ, ποὺ κατασκευάζε τμήματα ἰδιωτικῶν ἀεροσκαφῶν καὶ ἐλικοπτέρων. Ὁ Ρόμπερτ δούλευε ἐκεῖ ὡς μηχανικὸς ἀπὸ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου. Ἡ δουλειὰ δὲν ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρουσα, ὅμως πληρωνόταν καλά, καὶ ἡ ἐταιρεία ἦταν εὐχαριστημένη ποὺ τὸν εἶχε προσλάβει, διότι ἐρχόταν ἀπὸ μιὰ ἐργασία μὲ κύρος στὴ Νέα Ὑόρκη σὲ μιὰ ἐταιρεία ποὺ ἔκανε νέα σχέδια γιὰ τοστιέρες, ἠλεκτρικὰ σίδερα, ραδιόφωνα, μαγνητόφωνα καὶ σχεδὸν κάθε μαραφέτι καὶ συσκευὴ ποὺ βρίσκεις σὲ ἕνα ἀμερικανικὸ σπίτι. Εἶχε φέρεи καὶ μιὰ ἄλλη δουλειὰ μαζί του ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, τὴν ὀλοκλήρωση ἐνὸς σὲτ ἀπὸ διακόσια πενήντα ξεχωριστὰ καὶ λεπτομερῆ σκίτσα μὲ ἔντομα καὶ πεταλοῦδες, τὰ ὁποῖα εἶχε ξεκινήσει ἕνας νεαρὸς στὴ Γαλλία γιὰ λογαριασμὸ τοῦ καθηγητῆ Γκουμπολόφσκι. Οἱ φίλοι του, ὁ Πῆτερ καὶ ἡ Ἔντνα Κάμπελλ, τὸν εἶχαν συστήσει στὸν καθηγητὴ στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ εἶχαν ἐπιμείνει νὰ πάρει καὶ νὰ τοῦ δείξει τὰ σκίτσα του μὲ τὶς ἀνθισμένες ἱριδες. Ὁ καθηγητὴς ἀπὸ τὴ μεριά του εἶχε φέρει μερικὰ ἀπὸ τὰ σκίτσα τοῦ βιβλίου του, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε ἤδη συμβόλαιο μὲ τὸν Ἀμερικανὸ ἐκδότη του. Ὁ νεα-

ρὸς Γάλλος ποὺ εἶχε ξεκινήσει τὰ σκίτσα καὶ εἶχε τελειώσει τὰ μισά, εἶχε στὸ μεταξύ πεθάνει. Αὐτὸ καὶ μόνον ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὸν Ρόμπερτ νὰ ἀρνηθεῖ τὴ δουλειὰ – ὄχι πὼς ἦταν προληπτικός, ἀλλὰ ἡ ὅλη κατάσταση ἦταν ἐλαφρῶς καταθλιπτικὴ καὶ εἶχε χορτάσει ἀπὸ κατάθλιψη. Ἐπίσης δὲν ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὰ ἔντομα καὶ τὶς ἀράχνες. Ὅμως ὁ καθηγητὴς ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὰ ἄνθη τῆς ἱριδας, ποὺ εἶχε σχεδιάσει ἀπὸ μιὰ ἐπιθυμία του γιὰ λουλουδία στὸ διαμέρισμα τὸ δικό του καὶ τῆς Νίκυ, καὶ ἦταν σίγουρος πὼς θὰ ὀλοκλήρωνε τὰ σκίτσα τοῦ Γάλλου στὸ στυλ μὲ τὸ ὁποῖο τὰ εἶχε ξεκινήσει. Πρὶν κλείσει ἡ βραδιά, ὁ Ρόμπερτ δέχτηκε τὴν ἀνάθεση. Ἦταν ἀσφαλῶς διαφορετικὴ μὲ ὅτιδήποτε εἶχε κάνει ἕως τότε καὶ προσπαθοῦσε νὰ δημιουργήσει γιὰ τὸν ἑαυτό του μιὰ «διαφορετικὴ ζωὴ». Εἶχε χωρίσει ἀπὸ τὴ Νίκυ καὶ ἔμεινε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐτοιμαζόταν νὰ ἀφήσει τὴ δουλειὰ του, καὶ προσπαθοῦσε νὰ διαλέξει μιὰ πόλη γιὰ νὰ πάει νὰ ζήσει. Τὸ βιβλίο μὲ τὰ ἔντομα μποροῦσε νὰ φέρεи κι ἄλλες τέτοιες δουλειές· μπορεῖ νὰ τοῦ ἄρесе πάρα πολὺ ἢ νὰ τὸ ἀπεχθανόταν, ἀλλὰ τουλάχιστον θὰ τὸ ἀνακάλυπτε. Ἔτσι ἔφτασε στὸ Ρίττερσβιλ τῆς Πενσυλβάνιας, μιὰ μεγαλύτερη πόλη ἀπὸ τὸ Λάνγκλεϋ, ἔμεινε ἐκεῖ γιὰ δέκα μέρες, δὲν βρῆκε δουλειὰ κι ἔπειτα ἤρθε στὸ Λάνγκλεϋ νὰ ρωτήσῃ στὴν Ἀεροναυπηγικὴ. Ἡ πόλη ἦταν βαρετὴ, ἀλλὰ δὲν μετάνιωσε ποὺ μετακόμισε ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Παρότι ὅπου καὶ νὰ πάει κανεὶς πάντα κουβαλάει μαζί του τὸν παλιό του ἑαυτό, μιὰ ἀλλαγὴ σκηنيκοῦ ἦταν σημαντικὴ καὶ βοηθοῦσε. Θὰ ἔπαιρνε ὀκτακόσια δολάρια ὀλοκληρώνοντας τὰ σχέδια καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ κάνει